

Indexlakk

– Jé, de csecse! Mutasd csak!

Kolléganőm egészen lázba jött, ahogy szakértő szemmel az ujjaimat vizsgálta. Semmi kivetnivalót nem talált abban, hogy körmeim élénk narancsszínben pompáznak. Pedig a munkahelyünk konzervatív főnöksége köztudottan nem nézi jó szemmel az ilyesmit.

– Nahát! Megáll az ész! Épp olyan, mint a kocsim indexlámpája! Ezer éve kiment a divatból. Hol szerezted?

Jó, hogy el nem ájultam ekkora dicséret hallatán. Most meséljem el neki, hogyan jutottam ilyen özönvíz előtti unikumhoz?

– A férjemtől kaptam. Ajándékba hozta Lengyelországból.

– Ugyan már, ne etess! Soha az életben nem hozott neked semmit a külföldi útjairól! Mi ütött belé, talán büntudata volt?

– A szükség vitte rá – mosolyogtam sejtelmesen. – A szükség nagy úr.

Bizony az, főleg, ha valaki egy autóbuszra való nyűgös gyerekkel a nyakán azt tapasztalja, hogy nem működik a jobb első irányjelzője. A célállomás még messze van, az utasok biztonsága pedig első helyen áll a fontossági sorrendben. Mit tehet egy vezető hasonló helyzetben? Nagy ügyel-bajjal szétszereli az átkozott lámpát, lapátkezeivel kiszedi belőle a rendetlenkedő izzót, ami olyan szűk helyre van bepattintva, hogy a hozzáférés sebészi ügyességet igényel, aztán megpróbálja helyettesíteni. De mivel, ha nincs tartalék? Nosza, nyomás a benzinkútra, szervízbe, szaküzletbe, márkaboltba, bárhova, csak ne húzzuk itt az időt, mert a kölykök fáradtak, szomjasak, éhesek. Néptáncsoportról van szó, holnap reggel fellépésük van Poznanban, sietniük kell, ha nem szeretnék lekésni. Húszas égő nem kapható sehol. Illetve akad, de az fehér, az indexlámpa meg közismerten narancssárga. A fene egye meg azt is, aki kitalálta! Két lehetőség adódik: vagy a lámpaüveg színes, vagy az izzó. A plexiből készült dekli viszont áttetsző, akárhogy is nézzük. Mese nincs, színes égő kell, de sürgősen. A párom tanácsalankodik egy sort, aztán eszébe jut, mit csináltam tavaly karácsonykor a maradék körömlakkokkal. Egy közönséges befőttesüveget mázoltam be Tiffany-stílusban, és mécesst tettem bele. Nagyon szépen világított. Felderül az arca, meg sem áll a legközelebbi drogériáig, ahol előre tolakodik a sorban, és narancssárga körömlakkot követel akkora hév-

vel, mintha az élete múlna rajta. Hogyisne, hiszen böhömnagy járműve a tilosban vesztegel, de az eladólány ezt nem tudja. Csodálkozva néz rá.

– A narancs már nem divatos. Vigyen inkább lilát, rózsaszínűt, gyöngyházfényűt a kedvesének. Meglátja, örülni fog neki...

Az összevont szemöldök, a semmi jót nem ígérő türelmetlen arckifejezés meggyőzi, hogy itt nincs helye divat-szaktanácsadásnak, elkotródik hát, hogy felkutatassa a legnarancsszínűbb narancssárga terméket. Ezeket már a raktár hátuljában tartják, ezért beletelik néhány percbe, mire talál egyet.

– Megfelel?

Férfjem úgy kapja ki a kezéből, mint szomjas vándor a vizespalackot. Aprópénzt szór a pultra, sokkal többet, mint a leszállított vacak ára. Már siet is kifelé, de a nő még utána kiált.

– Hé, uram! Ez a lakk akciós, mivel már lejárt a szavatossága. Ajándék is jár hozzá, egy csomag dekorációs minimatrixa, amit a körömre kell ragasztani...

Vissza se fordul, csak morog valamit, hogy hova ragassza a hölgy a matricákat, de az szerencsére nem érti. Áll a kassza mögött, és hitetlenkedve csóválja a fejét. Istenem, miféle alakok vannak, szabadon futkosnak a világban, alig érthetően beszélik a nyelvet, és ölni is képesek lennének egy üveg félig beszáradt körömlakkért. Vállat von, aztán tenyerébe söpri a busás borraivalót.

A festék gyorsan szárad, és láss csodát, a lámpa tökéletesen működik. Ki tudja, meddig, senkit sem érdekel, csak ezt az utat bírja ki valahogy.

Egy hét telt el, mire véletlenül rábukkantam a mosásra szánt nadrág farzsebében. Rákérdeztem, mit keres itt ez a szokatlan holmi?

– Vidd a francba, látni sem akarom. Megszolgáltad az árát, már nincs rá szükségem – jött a válasz.

Aznap este diszkrétén félrevonultam, hogy szokatlan színbe borítsam gondosan ápolt körmeimet. Hát, szó se róla, az indexlámpa biztosan nagyobb sikert aratott.